

A húsvéti látás (Húsvéti igehirdetés 2015-04-05)

Bibliaolvasás: 2Kor 5: 14 – 21

Alapige: Mk 15: 39.

Az Úr csodásan működik, hiszen e világ legsötétebb napján és óráján, a borzalom, a retteget és a félelem helyén ragyogtatta fel a húsvéti bizonyosság hajnalcsillagának világosságát. Nagycsütörtök estéjén Pétert, Jánost és Jakabot vette maga mellé Jézus, hogy az Olajfák hegyén, a Gecsemáné kertjében tanúi legyenek értünk való közbenjárásának, az ítélet pohara kiívásának. Isten Fia azt akarta, hogy lássák őt, hogyan járul Atyjához és a mi Atyánkhoz, hogy közbenjárjon értünk könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben, Ő bízva benne, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért.¹ A Názáreti Jézus megtette, ami rajta állt. Eléjük élte a mindenkori Isten gyermeke életét. Megnyitotta szívét előttük és így szólt: „Nézzétek, hogyan szorongattatom, vergődöm, küszködöm. Szenvedve miként verítékezek vért, hogyan kiáltok; mennyire emberré lettem értetek! De tudjuk, hogy a tanítványok elmulasztották nézni és meglátni ezt a Krisztust és így közbenjáró szenvedéseinek és a gonoszság erői felett kivívott győzelmének tanúi sem lehettek, ezért tetszett Istennek hogy helyükre valaki mást állítson, egy katonát.

A nagypénteki történet szerint a keresztre feszítést végrehajtó kivégző osztag parancsnokát, a római századost Jézus nem hívta meg úgy, ahogyan a tanítványait. Azt az embert egy leigázott zsidó embernél végetlenebbül nagyobb hatalom vitte Krisztus szenvedéseihez. Vele és benne történt meg az, amit az Úr tanítványai az Olajfák hegyén lekéstek, elaludva elmulasztottak, tudniillik, hogy felismerték volna az örökkévaló Krisztust, ki az ő szeretett rabbijuk.

Annak a kemény katonának rutinmunka volta a megkínzásos kivégzés. Már semmi nem hozta őt zavarba, ami egy embernek a kínhalálhoz vezető útján történik. De azon a sötét napon és órában ezt a véres húscafatokhoz, csonttörésekhez, ordítózásokhoz edzett szívet valami különleges erő újra dobogásra, látó és érző felismerésre támasztotta.

Igen szívről beszéltem, mert az mindenki előtt nyilvánvaló, hogy az a római százados akkor ott nem a szemével látott, és nem saját maga által látott, hanem a kiszenvedett Krisztus láttatta meg magát általa. Ez a húsvéti látás és érzékelés! Senki nem születik erre a Földre ezzel a képességgel. Senki nem képes saját magától meglátni Krisztust, s ha mégis megismerjük őt, ez csakis azért lehetséges, mert az Isten Fia Jézus láttatja meg önmagát.

Erről szól mindegyik húsvéti történet. Olvassátok szomjúsággal és figyelemmel. A Magdalai Mária kertésznek látja. Az Emmausi tanítványok egy olyan idegennek, aki nagypéntektől vasárnap estik bezárólag semmit nem hallott arról, hogy mi történt a Názárettel. Addig nem ismerték fel Őt, amíg a kenyér megtörése által Ő maga fel nem ismertette magát velük. Krisztust a feltámadottat, csakis a megfeszített által láthatjuk és ismerhetjük.

„Én istenem, és Istenem, miért hagytál el engemet? A százados egy elhagyott ember kiáltásában nem csak látta Krisztust, de mellé is állt. Jézus ma is elhagyott. A százados a posztján állva, Krisztussal szemtől szemben látta a kiáltást, amit a tanítványok átaludtak, majd

¹ Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, (...). Zsid 5:7.

fej vesztve elmenekültek és elrejtőztek. „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”- kiáltotta Jézus. E közbenjáró kiáltás pillanatában az emberek levágásához szokott katonában egybeolvadt a látás, a hallás és érzékelés. De már nem a szemével látott és nem a fülével hallott, nem a bőrével érzett, nem az orrával szagolt, nem a nyelvével ízlelt, hanem egész emberi lényé teste és lelke egyszerre, minden együtt elválaszthatatlanul. A százados egész emberi egzisztenciája olyan lett, mint egy köntös, amit maga az Úr, a megfeszített Krisztus öltött magára.

Mit érez az ember, amikor ünnepnap megfürdik és tiszta, friss és új ünneplő ruhát vesz magára? Én azt érzem, hogy az ünneplőm eggyé válik velem, és valami belőlem az új ruhán keresztül átsugárzik másokra is.

A megfeszített Isten Fia vonzásában a százados egész emberi egzisztenciája kitárult, körülvette Krisztust, ahogy a légkör a Földet.

Hasonlót élt át Pál, aki keresztyéneket üldözött, kínozta és vezényelt kínhalálba. Hallotta az ő személyét néven szólító hangot, amit mennyei látásként is tapasztalt egyszerre. Benne is egybeolvadt a látás és a hallás, még hozzá léte és akaratának forrásáig, mert azonnal azt kérdezte, mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? Attól fogva Pál következetesen nem volt engedetlen a mennyei látás iránt, (Ap Csel 26: 19) örökre foglyul ejtette őt Krisztus szeretete!

Ahogy az Emmausi tanítványok a kenyér megtörésében ismerték fel Jézust, úgy a százados a kiáltásban ismerte fel Istennek egyszülött Fiát. Miért? Mert, ahogy a megtört kenyérben benne volt az Úr másokért való alázatos szenvedése, az önmagát átadó, odaadó, szétesztó Krisztus, úgy Jézus keresztfán való kiáltása is összeolvadt magával az örök Kiáltóval, aki a teremtéstől kezdve az Édenen át megszakítás nélkül kiáltja az embert. Ádám (ember)! Hol vagy?

Ekként kiáltva bocsátotta ki lelkét (Mk 15: 39), átengedve önmagát Atyja akaratának és a te akaratodnak is, aki hallod és látod mindezeket. Ma látnod kell, hogy mit tehet az ember az Isten életével és még inkább azt, hogy mit tehet Isten az ember életével, még egy olyan ember életével is, amilyen a római százados.

Vere homo hic Filius Dei erat. Így mondta a százados, saját anyanyelvén. Tanúvá lett. A tanítványok, a papok, a fő emberek nem ismerték fel, a pogány százados igen. Lássátok Krisztus hatalmát! Jertek imádjuk Őt! Ámen.